

JUSTITISMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 18. februar 2015
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Ketilbjørn Hertz
Sagsnr.: 2014-0030-2774
Dok.: 1392351

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 173 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 19. november 2014. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Mette Frederiksen

/

Christian Hesthaven

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 173 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for sin holdning til et forbud mod at videredistribuere henrettelsesvideoer som f.eks. IS, og vil ministeren beskrive de retssikkerhedsmæssige dilemmaer samt fordele og ulemper herved?”

Svar:

1. Drab er altid en alvorlig forbrydelse, men at gennemføre en iscenesat henrettelse og derefter offentliggøre en videooptagelse af drabet er helt og aldeles afskyeligt, og jeg tager på det kraftigste afstand fra f.eks. ”Islamisk Stats” offentliggørelse af sådanne videooptagelser.

2. Justitsministeriet har imidlertid forstået spørgsmålet således, at det ikke angår f.eks. ”Islamisk Stats” oprindelige offentliggørelse af en sådan videooptagelse, men derimod andre personers videredistribution af en sådan videooptagelse, efter at den blevet offentliggjort af f.eks. ”Islamisk Stat”. I den forbindelse må situationen skulle bedømmes forskelligt afhængig af, på hvilken måde og med hvilken hensigt en sådan videredistribution sker.

Der foreligger således én situation, hvis den, der videredistribuerer en henrettelsesvideo, forherliger det, der foregår, og eventuelt håner offeret eller ligefrem opfordrer andre til eller truer med at handle på samme måde.

Der foreligger derimod en anden situation, hvis den, der videredistribuerer en henrettelsesvideo, holder sig til en neutral beskrivelse, eksempelvis som led i nyhedsformidling.

Og der foreligger en tredje situation, hvis den, der videredistribuerer en henrettelsesvideo, tager afstand fra indholdet af videoen.

I den første situation – med forherligelsen, forhånelsen, opfordringen eller truslen – kan det med god grund anføres, at videredistribution af henrettelsesvideoer bør være forbudt. Det er det i vidt omfang også allerede, jf. pkt. 3 nedenfor.

I nyhedsformidlingssituationen rejser det derimod nogle principielle spørgsmål helt at forbyde videredistribution af henrettelsesvideoer. Også nyhedsformidlere skal imidlertid overholde den almindelige lovgivning, som er beskrevet i pkt. 3 nedenfor.

Også den, der i anden sammenhæng videredistribuerer en henrettelsesvideo og eventuelt samtidig tager afstand fra indholdet af videoen, skal overholde den almindelige lovgivning, som er beskrevet i pkt. 3 nedenfor.

Samlet set vurderes der på denne baggrund ikke at være behov for at indføre nye regler, som i videre omfang end i dag kriminaliserer videredistribution af henrettelsesvideoer.

3. Den, der iscenesætter en henrettelse og filmer den og derefter offentliggør videooptagelsen, vil efter omstændighederne kunne straffes for terrorisme, jf. straffelovens § 114, stk. 1. Det gælder f.eks., hvis drabet og offentliggørelsen af videooptagelsen sker med forsæt til at skræmme en befolkning i alvorlig grad, og handlingen kan tilføje et land alvorlig skade.

Hvis den, der videredistribuerer en henrettelsesvideo, som viser en terrorhandling, offentligt udtrykkeligt billiger handlingen, vil den pågældende kunne straffes efter straffelovens § 136, stk. 2, om den, der offentligt udtrykkeligt billiger en af de i straffelovens kapitel 12 eller 13 omhandlede forbrydelser (herunder § 114, stk. 1, om terrorisme).

Hvis den, der videredistribuerer en sådan henrettelsesvideo, offentlig tilskynder til at begå tilsvarende handlinger, vil den pågældende kunne straffes efter straffelovens § 136, stk. 1, om den, der offentlig tilskynder til forbrydelse.

Hvis den, der videredistribuerer en sådan henrettelsesvideo, truer med at begå tilsvarende handlinger, vil den pågældende kunne straffes efter straffelovens § 114, stk. 3, om den, der med det i § 114, stk. 1, nævnte forsæt truer med at begå en af de i § 114, stk. 1 og 2, nævnte handlinger.

Videredistribution af en henrettelsesvideo vil efter omstændighederne også kunne være strafbar, selv om videredistributionen ikke ledsages af en offentlig billigelse af, tilskyndelse til eller trussel om at begå en terrorhandling. Det samme gælder videredistribution af en henrettelsesvideo, der ikke viser en terrorhandling.

Den, der uberettiget videregiver billeder vedrørende en persons private forhold eller i øvrigt billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden, kan således straffes efter straffelovens § 264 d. Denne bestemmelse vil efter omstændighederne kunne anvendes på videredistribution af billeder af et henrettet offer.

Overtrædelse af straffelovens § 264 d er som udgangspunkt undergivet privat påtale, men offentlig påtale kan ske, når den forurettede anmoder om det, jf. straffelovens § 275. Er forurettede død, tilkommer retten til privat påtale og til at begære offentlig påtale den afdødes ægtefælle, forældre, børn eller søskende, jf. retsplejelovens § 725, stk. 1, 3. pkt.

Gennemførelse af en straffesag i Danmark i anledning af videredistribution af en henrettelsesvideo forudsætter, at der er dansk straffemyndighed for sagen efter de almindelige regler i straffelovens § 6-12. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis gerningsmanden befandt sig i Danmark, da den pågældende videredistribuerede videoen, jf. straffelovens § 6, nr. 1, og § 9, stk. 1, eller hvis en henrettelsesvideo, der er videredistribueret gennem internettet, har særlig relation til Danmark, f.eks. fordi offeret er dansk, jf. straffelovens § 6, nr. 1, jf. § 9, stk. 2, og § 9 a.